

Natuursport

Als natuurminnende lezer verwacht u na deze kop vast een tirade tegen mountainbikers, hardlopers, wielrenners en al die andere lawaaiige types die hun sport bedrijven in de natuur, die weinig om natuur geven en diezelfde natuur alleen als decor gebruiken.

Mis! Ik wil het over een ander type natuursport hebben, namelijk de soortenjacht. Mensen die de soortenjacht bedrijven, vinden zichzelf natuurliefhebbers. En omdat ze – oprecht – het beste met de natuur voor hebben, menen ze dat regels die voor een gewone sterveling gelden niet op hen van toepassing zijn. Ze banjeren overal dwars doorheen in hun zoektocht naar die ene soort of dat ene beeld dat ze nog niet hebben. Bij ons hangen sinds de komst van de wolf meer illegale wildcamera's dan ooit. Die hangen nooit langs het pad, maar altijd midden in een bosvak. Ik zei tegen mijn collega: "Verkoop ze maar als je ze vindt." Dat is echter ook weer illegaal: de rechtmatige eigenaar riskeert weliswaar een boete, maar hij mag zijn kleinood nog drie jaar lang opeisen, meldde onze jurist. Het zijn van die momenten dat je denkt: had ik het maar niet gevraagd, want dat verzín je toch niet?

Soortenjagers zijn mensen die op het verkeerde moment met te veel mensen op de verkeerde plaats komen. Bij het ochtendgloren staan ze al op de parkeerplaats, waardoor mijn faunabeheerder weet dat zijn werk die ochtend nog moeilijker wordt,

“Het zijn van die momenten dat je denkt: had ik het maar niet gevraagd, want dat verzín je toch niet?”

omdat de eerste verstoring al heeft plaatsgevonden. Ze komen met tientallen tegelijk, omdat ze via hun whatsapp-groepje zijn geattendeerd op een bijzondere vogel. De locatie is tot op vijf meter nauwkeurig gedeeld. Ik hoorde een collega zeggen dat hij zelf niet hoeft te zoeken naar een bijzondere vlinder. Als in een bepaalde periode in het jaar de parkeerplaats vol staat, weet hij al dat de vlinders uit hun pop zijn gekropen. Omdat elke hobby een sport lijkt te moeten worden, zijn er competities om zo veel mogelijk soorten in een dag/week/jaar te scoren.

Het is inmiddels al zó ver dat waarnemingssites een slot hebben, waarop de waarnemingen pas na verloop van tijd zichtbaar worden. Anders worden zeldzame soorten verstoord of zelfs gevangen voor de handel. En het is alleen maar erger geworden sinds de coronatijd.

Een paar jaar geleden was ik op vakantie op Texel. Het huisje stond op het erf van een boer. Hij vertelde dat hij kort daarvoor had meegemaakt dat de buurman belde toen hij zelf niet thuis was. “Zeg, geeft er iemand een

feestje bij jou? Het hele erf staat vol volk.” Wat bleek? Er was een bijzondere vogel waargenomen en toen hij even later thuiskwam, telde hij tachtig mensen met verrekijkers die kriskras over zijn erf liepen. Hij zag er de lol nog wel van in en ontving het kratje bier als dank voor de niet verleende, maar toch genoten gastvrijheid met een glimlach.

Ik zou niet durven beweren dat zulke natuursporters erger zijn dan de mountainbikers, maar minder erg zijn ze evenmin. Het is vooral de schaamteloosheid die mij stoort en waarmee deze mensen ondanks hun goede intenties met de natuur zich een recht toe-eigenen dat ze niet hebben.

Jeroen de Koe

Gebiedsmanager Natuurmonumenten